

Вести от Македония

31 март 2014 г. | Владимир Перев

За македонското предизборие и Украйна

Последните осем години, македонския парламент и правителството на Груевски, осем пати разписват избори, месни и парламентарни, винаги извънредни. В всичките осем кампани, гражданите на Македония слушат истата песна за това че Македония никога няма да се откаже от името и своята идентичност, никога ясно дообяснено, кой това и какво иска да отнеме името и идентичността на народа. Така, въпроса за името се претвара в един виртуален проблем, необясним за повечето хора, а служещ единствено на властите да поделят народа на патриоти и предатели, разбира се, патриотите са винаги в обкръжението на премиера Груевски.

Почти никой не говори за актуалните проблеми на Македония, проблеми винаги посочвани от европейските институции. Властите не говорят за липсата на демокрация, за съдебната система която наказанията от съдебните процеси ги решава в кабинета на премиера, за най големия пад на демокрацията в медиите в световни рамки, за проблемите на етническия соживот в държавата и други. Опозицията, додуше винаги казва че под предпоставка проблема с името да бъде решен, Македония пак няма да влезе в ЕС затова че всичките останали посочени критериума не са изпълнени на задоволително ниво.

Слабостите на македонската политика и недъгавостта на ръководството, специално на Правителството и Външното министерство, ясно се показаха в случая с Украйна. Македония не даде цялостна подкрепа на НАТО и ЕС на общото заседание на ООН, считайки се себе си за малка земя, зависима и от Русия. Това показва недораснатостта на македонските политици за реализацията на нивните аспирации за вход в ЕС. Показа и друго, показва цялостно отминаване на институцията евроатлантическа солидарност, нешто необходимо за членство в ЕС и неговите институции.

Македонското русофилство, инсталирано в правителството и външното министерство, подхранвано с актуален антиамериканизъм, не си дава сметка за проблематичната позиция на Македония в Европа и света, и не може да ги извлече поуците, како от сръбската трагедия, така и от собствената загубена война с албанските терористи и подписването на Охридския мировен договор, който завинаги промени политическата и етническа картина на Македония. Никой в страната не иска да си даде сметка за трагичното безучастие на империялна Русия в съдбата на Македония, игнорацията на Съветска Русия към Македония и сегашното некоректно, но и стерилно вмешателство на Путиновия режим в балканските пространства.

За кампаната, за Стево и Любчо

Македонските предизборни активности влизат в нова и по висока фаза, полна с изненади и превратни ситуации. Лидера на ВМРО Народна партия, Любчо Георгиевски, който е един от известните аутсайдери на македонския предизборен политически театър, конечно откровено проговори за българофилството в ВМРО ДПМНЕ, изказвайки че "в партиата на Груевски в момента има поне повече од 20 проявени българофили, хора който той познава още от времето когато е бил неприкосновен лидер на тази партия." Като и повечето политици от македонско българските пространства, и той казва истината след като му помине времето на владеенето, при това си задржава

правото да не отговори на въпросите за това, какво той е направил с тия 20 проявени българофили за подобрене на отношенията Скопие – София, когато е бил на власт и за етаблиране на българската кауза на македонските духовни пространства.

Двамата главни кандидати за президент на държавата, Стево Пендаровски и Георге Иванов, напълно се различават по методологията на воденето на кампаната. Актуалния Иванов е напълно подреден на партиските структури и кампаната води изключително с помощта на премиера Груевски, който е главен говорител на неговите срещи с народа, полни с стерилни и празни искази и обещания за силна държава.

От друга страна, кандидата на СДСМ Стево Пендаровски, кампаната води почти съвсем сам. На неговите митинги той отвара съществените проблеми на македонското общество, проблемите с безработицата, малкия наталитет и изселването на младите хора од страната, в по богатите европейски държави, чак и пряко океана, в Америка и Австралия.

При това винаги говори за демократизация на обществото и благосостойбата на човека, като битни елементи за оцеляването на страната. Той е единствения кандидат за президент в последните 24 години, който откровено говори, че ако държавата изгуби собствения народ, тогава е безсмислено и нейното съществуване.

В средата на април, ще се покаже коя от двете концепции ще бъде приета от електората, но сега за сега, шансовете са на страната на Пендаровски.